

[Alvilda Larsen.]

tal, at 70 pct. af de abortsøgende kvinder er gifte kvinder. Dette lovforslag vil ikke bøde meget på dette forhold. Det er, som om vi på oplysningens område stadig må vige for bagstræb, for gamle fordomme og for skinmoral. Seksualoplysningsklinikkerne og de øvrige sociale foranstaltninger, der var en forudsætning for den gældende lov, er ikke gennemført, og de nu foreslåede ændringer i loven om mødrehjælpsinstitutioner opfylder heller ikke kravene og løfterne fra 1937.

Jeg vil gerne i denne forbindelse, så stærkt som det er mig muligt, understrege, at når vi fører denne debat og har ført den nu i så lang tid om dette alvorlige spørgsmål, når vi overhovedet har hele denne misère, så skyldes det jo ikke mindst dette, at man ikke har gennemført de økonomiske hjælpeforanstaltninger, som var forudsætningen for den nugældende svangerskabslov.

I denne forbindelse vil jeg også gerne have lov til at minde om, at mit parti ti år i træk her i tinget har fremsat befolkningskommissionens forslag om moderskabsydelse, om hjælp til barselhvile og om den mest nødvendige hjælp i tilfælde af fødsel. Vi har fremsat forslaget hvert eneste år ti år i træk uden at få støtte til gennemførelse af det. Jeg siger det nu, fordi der fra så mange sider her i dag har været sagt, at nu skulle man jo tænke på de økonomiske hjælpeforanstaltninger og alle de ting dør, for så ville det sikkert gå bedre. Men det hjælper ikke med ord alene; der må sættes handling bagved. Jeg vil i denne forbindelse minde om, at ikke en eneste gang, når mit parti har sat befolkningskommissionens forslag af 1937 til forhandling herinde, har vi kunnet finde støtte hos de ærede medlemmer, der taler så smukt om de økonomiske hjælpeforanstaltninger.

I denne forbindelse vil jeg også tillade mig at henvise til de mange henvendelser og protester, vi har fået i de sidste dage, for også i disse henvendelser henvises der til, at mange kvinder i stedet for svangerskabsafbrydelse ønsker økonomisk hjælp. Det er rigtigt; det er også den opfattelse, vi har. Men til de protesterende, som nu siger dette til os, vil jeg sige, at det havde været ønskeligt, om de havde givet udtryk for den opfattelse noget før. Jeg vil i hvert fald udtrykke håbet om, at de vil være at finde,

når vi her i tinget i fremtiden skal behandle økonomiske foranstaltninger til fordel for kvinder i anledning af fødsel.

De væsentlige ændringer i loven om mødrehjælpsinstitutioner, forsåvidt sociale foranstaltninger angår, drejer sig jo om hjælpen til enlige mødre, hjælpen til uddannelse af enlige mødre og om forskud på underholdsbidrag. Men som sagt, 70 pct. af de kvinder, der søger mødrehjælpen, er gifte kvinder. Det vil altså sige, at det kun er de resterende 30 pct., som vil komme til at nyde godt af forbedringerne. Derimod vil både gifte og ugifte få gavn af de hjem, som mødrehjælpsinstitutionerne nu kan oprette, hjem, hvor gravide kvinder, navnlig sådanne, der henvender sig med ønske om svangerskabsafbrydelse, kan indlægges til observation eller behandling. Jeg vil tro, at man på disse hjem kan påvirke og overtale en del af disse kvinder til at gennemføre deres svangerskab. Men løser vi ikke herinde en del, ja, en stor del af de sociale problemer, kvinderne står overfor, når de skal føde deres børn til verden, opdrage dem, uddanne dem, gøre dem til nyttige samfundsborgere, så er det et spørgsmål om vor moralske ret til at overtale eller tvinge dem til at gennemføre deres svangerskab.

Jeg har altid været af den opfattelse, at en mor, både den gifte og den ugifte, såvidt det var muligt, burde beholde sit barn og ikke bortadoptere det; men vore sociale forhold er sådanne, at ikke alene ugifte mødre, men også ægtepar henvender sig med ønske om at få deres barn bortadopteret. Kan vi med nogen ret forlange, at en kvinde skal gennemgå et svangerskab, føde sit barn og derefter overlade det til fremmede, fordi samfundet ikke giver hende mulighed for at beholde det? Derfor har ændringerne i loven om mødrehjælp, selv om de betyder fremskridt, ikke den betydning, som har været fremhævet af andre ordførere. Der vil f. eks. ikke, som det ærede medlem fru Erna Sørensen gjorde gældende før, ved gennemførelsen af disse to lovforslag blive skabt ordnede tilstande. For at få ordnede tilstande kræves det, at mødrehjælpsinstitutionerne får flere midler at råde over til direkte økonomisk støtte til børnetøj, til hushjælp, til klinikophold o. s. v.; og kunne man være sikker på, at familier med børn fik en lejlighed, som svarede til